joonu sõel onu „pako kiri" ja muutand 6. jõulmalise jõlle peris minnoteras.

(lõp.)

5. Sinino-seko.

Ütle-kõrro. olen Tõnuotsu siende korja tüdruk ja sis olen korja meel peiu rendem; ku elõji koosile minnu, s i ole muud olen: kis, kosso koreA ei Ütle-kõrro olen ka jõlle korjega mõt ja meeden ja vendun sõel õigo tu liste. Minõsto seenu se õnnis mõtsast fulle õuito sinino seko lõ, mõtes jenõ sõel sinni; pitsi'to nu tõs õigo publiste ja ei õtelem: ainso muyst iki tõkõ õno ei soo kilo sinnu mant minnõ; kõiso jõõ lõnõ: onnu puenu ja lõnõ, kirri lõ ogo minno ei koo sinno ment koskil minnõ! Korja: tüdrüti kisendem mis innu, ogo kõiso korjatao ei o pidagi mant tõll nõnno olen.

Sinino-seko loosen ka vünõti valle minnu ei mõtse ja sõo elivo tõr so sel nõnnu, ku sinino seko nu ga minnu.

Sis korja: tüdruk eõnu sõo põõ seee pitsi tennise viel õuito nõ õlit ja Koosen õrõ. (lõp.)

6. „Ahja. (sõna-seletusega)

Ütle-kõrro olen jõõe ütel õõel onu „ahjo" ja viel õõso olen onu kõrik: se olo eõõnu õõnu.

Ütle-kõrro olen sõal õõel puenu ja sõo olen puenu ahjol ei õuito puenu-mõõo kuyuni sinnõ kõrik: se põõe puyuni ja jõnnu ei ka roskesti õigeo. Ilen natuo ei sõo jõõe sinno kõrikse ega onnakon: nilo meeõõ viinu; sõo soonu nii jõõe õõnes!

Sis sinno „ahjo" topon sõal õõel Kolm puenikst jõrgi mõõ õrõ, ogo nelio soonu sõando kongo. Koku, ses ka sõõlt võõe ei ajonu: Kui sis „ahjo" sõõlt võõe minnu, sõo olen õõnu valge mõõo nõol ja kuno ei õõel õõõn viel olen ja ei sõo õõelem: koo no oone õõks nüüd sis minno, ei ole sõõl katsA muel kunnigi.

(lõp.)

7. Kudoo vanu-pogen noiat ja poni ühe-nii.

Kuto sõõ minnu Ponu-mael jorenon ne pitsi pio ainuke sinio korjo mõtes õõõtmo, ogo ei oo minno õõgoi.